

DE ANOMALIE

DE ANOMALIE

Earthburst Saga # 4

Craig A. Falconer

De Anomalie

Earthburst Saga # 4

Originele titel: The Anomaly (2023)

Vertaling: Eduard Meinema

Copyright © 2025 Craig A. Falconer

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403798448

NUR 334

All rights reserved.

1

Ze zeggen dat sommige jaren vragen stellen en andere jaren deze vragen beantwoorden.

Als ze gelijk hebben, mogen we nu verdomme wel wat antwoorden verwachten.

Morgen herdenkt de wereld de derde verjaardag van onze ‘overwinning’ op Ignacio Zola.

Politici en beroemdheden zullen weer op tv verschijnen om mijn rol te vieren in het stoppen van het plan van die maniak om het leven op Aarde te vernietigen in zijn poging om de verre wereld Bayzen 4b te bereiken.

Ik zal een paar interviews geven om de stemming erin te houden, zoals ik altijd doe, maar dit jaar voelt anders.

Natuurlijk, veel van de vragen die we al hadden sinds het stof was neergedaald, circuleren nog steeds. Vragen over Bayzen, vragen over theociet, vragen over Laika en hoeveel we kunnen leren van zijn ongelooflijke brein...

Maar *dit* jaar zijn er een heleboel nieuwe vragen.

Vragen over de veranderingen die iedereen kan zien in de wereld om ons heen. Vragen over wat *sommige* mensen nog meer zouden kunnen weten. Vragen over een losse bundel onverklaarbare fenomenen, geen van allen positief, die de media een simpele naam hebben gegeven:

De Anomalie.

‘Ray, hou op,’ zegt Eva, terwijl ze met haar vingers een paar centimeter van mijn oor knipt. ‘Ik weet dat het moeilijk is. Maar als we willen dat Joe een paar fijne uren heeft zonder alle zorgen, moeten we eerst proberen ze van ons af te schudden. Hij zal onze gezichten zien en ons voorbeeld volgen.’

Ik knipper de gedachten weg.

Ze heeft gelijk. We zijn al bijna te laat en ik heb toch al meer dan genoeg tijd besteed aan het domweg naar mijn schoenen staren.

‘Ik zal de auto opwarmen,’ zeg ik haar.

Ik pak mijn telefoon uit mijn zak om de car-control app te openen.

Mijn beginscherf vertelt me dat er tachtig nieuwe berichtmeldingen zijn sinds ik ze allemaal voor het laatst als gelezen heb gemarkeerd, wat niet meer dan een uur geleden kan zijn geweest. Ik doe dat nog een keer en laat de auto opwarmen voordat we instappen.

Lorien is hier al om op Scarlet te passen, wat goed is voor iedereen.

We gaan naar een informatieochtend op de peuterschool waar Scarlet binnenkort begint, en daarna gaan we met Joe een milkshake drinken. We proberen elke week wat tijd met Joe alleen door te brengen en Lorien maakt dat mogelijk.

Hoewel onze hele familie erg bevriend is met de hare, is er geen enkele andere reden waarom Lorien naar Salt Lake City is verhuisd dan om zo dicht mogelijk bij één van ons in het bijzonder te zijn: Laika.

Dat komt iedereen goed uit, want ze is een van zijn favoriete mensen in de wereld. De vooruitgang die ze hebben geboekt met de neuro-vertaler is ongelooflijk, en het komt zeker van pas dat Lorien een van de weinige mensen is bij wie Scarlet zich op haar gemak voelt.

Het idee van peuterspeelzalen is moeilijk te bevatten voor ons, aan Scarlet heel onrustig kan worden zonder veel waarschuwing, maar we weten dat we niet de enige zijn.

Kinderen die geboren zijn rond de tijd van Zola's vernietigende aanval zijn opgegroeid in een wereld van chaos en overgang zoals geen enkele generatie voor hen. Onze baby bracht het grootste deel van haar eerste zes maanden ondergronds door in een overlevingsbunker van de ERF.

Ik wou dat Scarlet het in veel opzichten makkelijker had, maar het is een verdomd wonder dat ze zo goed aangepast is als ze is.

Ik trek mijn kraag recht in de spiegel en veeg een losse wimper weg. Het kost me maar een minuut of zo om me klaar te maken na Eva's 'duwtje', en ze staat vlak achter me als ik de woonkamer inloop om te controleren of alles in orde is voor we vertrekken.

Het aangezicht dat me begroet is iets wat ik een paar jaar geleden niet zou hebben geloofd, maar het is inmiddels normaal.

Lorien zit op de bank met een notitieblok en kijkt aandachtig toe hoe mijn dochter van tweeënhalve een geheugenspelletje speelt met onze blauwgele ara.

Laika een 'huisdier' noemen lijkt niet echt juist, gezien hoe slim en voluit *mensachtig* hij zichzelf blijft bewijzen.

En het interessante aan de manier waarop hij met Scarlet speelt, is niet dat hij soms wint - ze is tenslotte nog maar twee en hij is een slimme vogel. Het interessante is hoe vakkundig hij zijn overwinningen en verliezen spreidt, Scarlet vaak genoeg laat winnen om haar geïnteresseerd te houden, maar er ook voor zorgt dat ze genoeg uitgedaagd wordt om zich te blijven verbeteren. Hij doet het in elk spel dat ze spelen.

Hoewel Lorien een specialist in dierencommunicatie is en Eva een internationaal gepubliceerde expert in de ontwikkeling van jonge kinderen, is ons huis geen testlab.

Natuurlijk, Laika laat Lorien hem probleemloos een paar keer per week aansluiten op de neuro-translator om deel te nemen aan allerlei tests. Hij vindt het *geweldig*. Maar Scarlet is gewoon een klein meisje dat leuke spelletjes speelt met haar papegaai.

De enige waarvan Lorien aantekeningen maakt is Laika.

'Oké, schat,' zegt Eva, terwijl ze zich ter hoogte van Scarlet's speelkrukje neerhurkt. 'Papa, Joe en ik gaan even weg.'

We zijn zo weer thuis. Lorien blijft hier tot we terug zijn. Klinkt dat goed?’

‘En Laika?’ vraagt Scarlet, een blik van bezorgdheid trekt plots over haar gezichtje. ‘Mama, blijft Laika?’

‘Altijd!’ mompelt hij, terwijl hij voor het eerst sinds ik binnenkwam zijn blik van de tegels afwendt. Hij kijkt Scarlet recht aan. ‘Scar Scar, Laika blijft *altijd* bij jou.’

Ze glimlacht en draait zich terug naar de tegels en wijst naar de tegel waarvan ze denkt dat die overeenkomt met de tegel in haar hand.

‘Veel plezier jullie,’ zegt Eva, terwijl ze weer naast me komt staan.

‘Tot ziens,’ voeg ik eraan toe.

Scarlet zwaait zonder naar ons om te kijken. Eén ding waar we aan gewerkt hebben is dat we het minder erg vinden om haar achter te laten, en het lijkt erop dat ze ons op dat gebied voor is.

Laika is echt een lid van de familie, hecht met ons allemaal op een manier die gewone ara’s, die een hechte band hebben met één specifiek persoon, meestal niet hebben.

Hij is Joe’s beste vriend en deelt een band met mij die niemand die de sabotage-aanval op de Beacon en onze daaropvolgende noodlanding niet heeft overleefd kan begrijpen, maar de band die hij heeft met Scarlet is van een ander niveau.

Scarlet ziet hem begrijpelijkerwijs meer als een broer of zus dan als een huisdier. Hij praat tenslotte als een familielid en heeft het hele huis onder controle. Het gaat echter verder dan dat, in die mate dat Eva heeft opgemerkt dat sommige van hun gedragingen overeenkomen met wat vaak wordt waargenomen bij tweelingen.

Hij heeft haar geholpen om haar communicatievaardigheden sneller te ontwikkelen dan de meeste kinderen van haar leeftijd, alleen al omdat zijn eigen spraak zo geavanceerd is geworden.

En hij is zo zachtaardig en betrouwbaar dat we geen probleem hebben met zijn gewoonte om in haar kamer te slapen.

Maar hun hechte band heeft een paar vragen opgeroepen - van zowel Eva als Lorien - over of we misschien binnenkort moeten gaan werken aan scheidingstechnieken.

Want hoewel niemand die Laika niet kent dit zou begrijpen, heeft Scarlet herhaaldelijk laten zien dat ze het ongemakkelijker vindt om bij hem weg te zijn dan bij ons.

‘Tot ziens, Joe Joe,’ roept Laika, er altijd voor zorgend dat hij zich betrokken voelt.

Joe neemt afscheid, wat een glimlach op zijn gezicht tovert, en sluit zich bij ons aan op weg naar de garage.

Hij gaat ‘s ochtends mee naar de kleuterschool om een van zijn oude leraressen te zien, Miss Harper, die hij zich heel goed herinnert.

Joe is zo volwassen in sommige dingen die hij zegt en doet, dat het makkelijk is om te vergeten dat hij zelf nog maar elf jaar oud is. En na alle omwentelingen die hij samen met de rest van ons heeft meegemaakt, is elke positieve band en continuïteit met de oude wereld iets waar we altijd het beste van willen maken.

‘Oh, het is hier lekker warm,’ grijnst Joe terwijl hij vanuit de kille garage in de auto klimt.

De volgende woorden komen uit de autoradio, die nog steeds is afgestemd op een nieuwszender van mijn laatste bezoek aan de supermarkt.

‘Natuurlijk, ten goede of ten kwade, ons begrip van dit alles zou een doorbraak kunnen naderen,’ zegt de commentator. ‘Met nog maar één dag te gaan tot...’

Eva reikt naar voren naar de console en drukt op de voorkeuzeknop voor een muziekzender, waardoor de stem wordt onderbroken.

Op de console verschijnt de gebruikelijke melding dat mijn telefoon verbinding heeft gemaakt met het besturingssysteem

van de auto. Een pictogram in de hoek vertelt me dat er nog zeven berichten zijn binnengekomen sinds ik de laatste keer de teller heb gereset. Ik negeer ze en reik naar de knop op de console om de garagedeur voor ons te openen.

Als ik de knop aanraak, verschijnt er een inkomend bericht van een VIP-contact. Omdat deze niet wordt geblokkeerd, zoals de andere berichten, verschijnt de tekst op de console.

Ik zie meteen dat het van Clarence Major is, het hoofd van het *Earth Resilience Forum* op het Vita-ruimtestation.

Ik zie het in ieder geval als een ruimtestation. De Vita begon als een kolossaal evacuatievaartuig en is nu omgebouwd tot een zogenaamde onderzoeksstad in een baan om de aarde.

Duizenden van de knapste koppen van de mensheid zijn daarboven, waaronder meer dan een paar die ik goed ken van onze dagen in de bunker.

Ik steunde Major's beslissing om bij de ERF te blijven, want er valt veel te zeggen voor continuïteit.

De tijd bracht ook echt duidelijkheid. Ik had Major's hoofd er wel af kunnen rukken toen hij voor het eerst weigerde om mijn familie van de bunker in Colorado naar onze plek in Virginia te vliegen. Ik ben gaan inzien hoe moeilijk de beslissingen waren die hij toen moest nemen en dat het zijn expliciete missie was om de mensen in Virginia te beschermen.

Het doet er allemaal niet meer toe.

Maar nu ik erover nadenk, kan ik alleen maar zeggen dat ik het heb gered en dat mijn familie nog in leven was en me weer in de armen kon sluiten. Dus misschien was het eerder het succes dat duidelijkheid bracht dan de tijd.

Hoe dan ook, in het hier en nu is de sms van de Major kort: 'Oké, ik snap het. Een laatste verzoek, voor het geval dat... en na vandaag is het sowieso te laat. Maar als je je hier niet aanwezig wil zijn, kun je dan op zijn minst een paar uur van je tijd delen voor een livestream? Dat zou goed zijn voor het moreel, zowel daar als hier.'

‘Dus hij heeft eindelijk nee geaccepteerd?’ vraagt Eva.

Ik knik snel maar tik om het bericht te negeren zonder te antwoorden. Het hele punt van vandaag is om al deze dingen zoveel mogelijk op afstand te houden, zodat Joe een beetje een normale ochtend heeft.

Major’s acceptatie van het onvermijdelijke is goed nieuws, maar het is nieuws waar we later over kunnen praten.

Voorlopig probeer ik het te negeren, zoals zoveel andere dingen.

Als de garagedeur omhoog gaat, zie ik verderop iets dat ik niet zo gemakkelijk kan negeren.

Een groep van zes of zeven wasberen staat ons in de weg om wat warmte uit het ventilatierooster aan de rand van de oprit op te vangen.

Deze dieren op klaarlichte dag zien is tegenwoordig geen verrassing meer. Vreemd gedrag van dieren is een fenomeen waar we aan gewend zijn geraakt onder de vele dingen die onder de paraplu van de Anomalie vallen.

Ik rijd de auto langzaam naar voren. Maar zelfs als ik bij de deur ben, geven de beestjes geen krimp.

Oké, het is geen lawaaierige auto... maar hij is niet *stil*. Hun gebrek aan angst is een andere verandering, denk ik.

Ze staan allemaal rechtop en hun houding lijkt meer op wat ik normaal zou verwachten van stokstaartjes dan van wasberen. Alleen, in plaats van om zich heen te staren op zoek naar roofdieren, staren ze naar de lucht.

Het is bijna alsof ze weten dat er daarboven iets is. Een bedreiging, gevaarlijker dan welk vierpotig roofdier of vierwielig voertuig dan ook.

‘We komen te laat,’ zegt Eva.

Opnieuw heeft ze geen ongelijk.

Ik toeter, waardoor ze eindelijk wegrennen. Ik doe de garagedeur snel dicht om er zeker van te zijn dat er niemand

naar binnen gaat, maar ik heb ze al de andere kant op zien rennen.

Terwijl we vooruit rollen en langs de overhangende carport rijden, zie ik precies waarvan de wasberen zo geobsedeerd waren.

Zo levendig en briljant dat het bijna niet te geloven is, vult een oogverblindend noorderlicht de hemel.

We hebben ze allemaal op tv gezien.

We hebben allemaal de onverklaarbare Aurora's gezien die zich naar het zuiden verspreiden en met de nacht in intensiteit toenemen - en, zoals nu, met de *dag*.

Het algemene publieke gevoel over deze Aurora's is de afgelopen weken van verwondering naar angst gegaan, en ik heb dezelfde evoluerende reactie gehad.

Maar dit is anders. Het heeft iets veel indrukwekkenders om het met onze eigen ogen te zien, in de ochtendhemel boven ons eigen huis. Het gevoel is sterker. Het is visceraal.

Eva tikt me op mijn been, waardoor ik me weer omdraai omdat ik in gedachten verzonken ben.

Ik kan proberen en proberen en proberen, maar de Anomalie uit mijn hoofd weren is een verloren strijd.

Net als de wasberen vind ik het onmogelijk om niet omhoog te kijken naar het indrukwekkende noorderlicht.

Want bij elk voorgevoel in mijn buik kan ik me niet verzetten tegen de gedachte dat die kleine jongens gelijk hebben:

Er *is* iets gevaarlijks daarboven...

2

In veel opzichten zijn de laatste paar minuten een microkosmos van de laatste paar maanden.

Er is veel gepraat vanaf de Vita. Er zijn steeds meer dieren die zich vreemd gedragen. Er is een niet aflatende toename van zichtbare anomalieën - *meervoud* - in de wereld om ons heen en de lucht daarboven.

Ik kan mijn telefoon het zwijgen opleggen. Ik kan toeteren naar de wasberen. Ik kan mijn ogen ‘knijpen’ en me op de weg concentreren.

Maar met elke gebeurtenis en met elke minuut die voorbijgaat, wordt het steeds moeilijker om het te negeren.

Eerst kwamen er kleine veranderingen in het gedrag van wilde dieren, die op verschillende plaatsen door verschillende onderzoekers werden waargenomen. Al snel waren massale veranderingen in migratiepatronen onmogelijk te missen.

Wij zien het eigenlijk alleen bij de vogels, maar het gebeurt ook in de oceanen en op het land. Het vreemdste van alles is dat er geen duidelijk patroon is in de veranderingen. Het lijkt allemaal zo... willekeurig.

Dat is eigenlijk een algemeen thema, omdat er voor *veel* dingen geen duidelijk patroon is.

De Aurora's verspreidden zich eerst over Europa en daarna hier. Maar in het grootste deel van Afrika hebben ze bizarre wolkenformaties gezien. Het is niet logisch.

Iedereen heeft de lucht zien veranderen en iedereen heeft gezien dat de dieren zich vreemd gaan gedragen, maar niemand kan de grote vraag beantwoorden:

Waarom?

Zelfs met onze beste instrumenten hebben wetenschappers nog geen betekenisvolle verschillen in de atmosfeer kunnen vaststellen.

Er zijn geen verontrustende gegevens over de luchtkwaliteit. Er is geen toename van seismische of vulkanische activiteit. Er is geen duidelijk patroon of schommeling in temperatuur, vochtigheid, windsnelheid of wat dan ook.

Zonneactiviteit, elektromagnetisme... noem maar op, de experts zeggen dat het er allemaal stabiel uitziet.

Het is alsof er een hele dimensie van *iets* is dat we niet kunnen waarnemen. Zoals UV-licht of wat dan ook, we kunnen de effecten ervan zien zonder het *echt te zien*.

Het ergste is dat we niet eens weten wat 'het' is.

Bijna een jaar lang, sinds de veranderingen te vreemd en te wijdverspreid werden om af te doen als iets anders dan een potentieel serieus probleem, heb ik alles zo diep en breed mogelijk onderzocht.

Ik heb hulp gehad van mijn contacten op de Vita, en van sommigen op de verder weg gelegen Balena die in een baan om de aarde draait terwijl de duizenden bemanningsleden werken aan het vergezochte doel van een uiteindelijke missie naar Bayzen.

Maar meer nog dan alles wat mijn contactpersonen vanuit de ruimte hebben waargenomen, baart het me zorgen dat ze *geen* waarnemingsgegevens hebben.

Zelfs na alles wat de wereld heeft meegemaakt, met alle redenen die Zola's vernietiging ons gaf om ons verenigd te voelen op deze kwetsbare planeet die we ons thuis noemen, zijn oude gewoontes moeilijk te veranderen. Ruimteonderzoek is weer een mijnenveld geworden van internationale en bedrijfsconcurrentie.

Begrijp me niet verkeerd: ik heb niets tegen concurrentie. Maar er is ook een tijd en plaats voor samenwerking. En volgens mij is die tijd gekomen wanneer de aarde wordt

geconfronteerd met talloze zorgwekkende en gelijktijdige veranderingen die we nog niet kunnen verklaren, laat staan verzachten of omkeren.

Er ontbreken *enorme* stukjes aan deze puzzel en een deel van mij denkt dat dat niet toevallig is. Een deel van mij denkt dat sommige mensen bezig zijn om dingen te verdoezelen.

Ik moet uitzoeken wat die mensen weten en ik moet uitzoeken waarom ze niet willen dat *ik* het weet.

Maar bovenal moet ik erachter komen wie ze zijn.

Binnen een paar seconden na vertrek weet ik dat Joe geen commentaar zal geven op het nieuwsbericht of mijn bericht van Major. Ik kijk in de achteruitkijkspiegel en zie hem lichtjes knikken op de maat van de muziek die Eva opzette, zij het met een vrij neerslachtige uitdrukking op zijn gezicht.

Hij is een slimme jongen en we houden hem van bijna alles op de hoogte. Hij weet van de herhaalde uitnodigingen die ik heb gehad om de Vita te bezoeken voor de komende herdenkingsdag en de lancering van de telescoop. Hij weet dat ik nog geen seconde heb overwogen om terug te gaan naar de ruimte.

En ik weet zeker dat hij weet dat zijn moeder meer dan een beetje te zeggen zou hebben als ik ook maar laat doorschemeren dat ik terugkom op mijn belofte om hen nooit meer te verlaten.

Toen alles misging op de Beacon, kwam ik veel te dicht bij het feit dat ik ze nooit meer zou zien.

Veel te dichtbij.

Nu zal ik, net zoals Laika een paar minuten geleden tegen Scarlet zei, *altijd* bij hen blijven.

Het is een kort ritje naar de peuterspeelzaal, en niet alleen omdat de wegen praktisch verlaten zijn zoals ze meestal zijn deze dagen. We zouden zijn gaan lopen als het niet zo koud was, wat een van de weinige dingen is die hier nog niet veranderd zijn.

In strikt visuele termen zou iemand die hier een paar jaar niet is geweest de plek nog steeds herkennen en misschien niet denken dat er veel veranderd is. Zolang ze niet opkijken, tenminste.

Hetzelfde kan zeker niet gezegd worden van de rest van het land, laat staan van de wereld. Dus ik denk dat ons kleine stukje Aarde zich gelukkig mag prijzen.

Maar wat langer kijken zou de verschillen laten zien. Als je beter kijkt, zie je alle dichtgespijkerde winkels die nooit meer open zijn gegaan. Met meer aandacht zie je reclameborden waarvoor niemand meer betaalt om erop te adverteren. Het herstel is langzaam gegaan. In alle eerlijkheid, het is eigenlijk tot stilstand gekomen.

Het voordeel is dat de wederopbouw hier niet zo uitdagend was als op andere plaatsen, omdat er niet echt veel *herbouwd* hoefde te worden. Veel steden waren totaal niet meer te redden na de demonische ontploffingen van Zola en er viel bijna niets meer te redden.

Voor de gelukkigen op die plaatsen die geselecteerd waren voor de bunkerevacuaties van de ERF, was er niets om naar terug te keren. Ze behielden hun leven, maar verloren hun huis.

Tragisch genoeg zijn er ook veel zelfmoorden onder overlevenden.

Een deel daarvan is gewoon overlevingsschuld, waarvan ik niet kan beweren dat ik die zelf niet heb gevoeld. Maar het ging verder voor sommigen, die het gevoel hadden dat ze net zo goed dood hadden kunnen zijn. Het is een duistere gedachte, ik weet het. Maar als je de enige uitverkoren overlevende bent van de honderd in je straat, dan is iedereen die dicht bij je staat weg. Als dat vrienden en familie zijn, verdrievoudigen verdriet en rouw je schuldgevoelens.

Vandaag hebben Eva en ik er bewust voor gekozen om te proberen niet over de Anomalie te praten. Maar er is een nog grotere olifant in de kamer waar we *nooit* over willen praten:

Een heleboel mensen hebben het gewoon niet gehaald.

Zelfs hier, ver weg van de epicentra van rampen, zijn de wegen zo rustig en zijn zoveel winkels gesloten gebleven om een overduidelijke reden. Er is geen leuke manier om het te zeggen... er zijn gewoon niet zoveel mensen als vroeger. Of ze nu in de problemen kwamen toen ze probeerden te vluchten of stierven in de lange weken zonder stroom, veel van onze burens zijn gestorven.

Terwijl ik op de Beacon was en Eva en Joe in de Colorado bunker waren, hadden de meeste mensen niet zoveel geluk.

Want toen Ignacio Zola de mensheid teisterde met een cataclysmen zoals we nog nooit hadden gezien, betaalden meer dan een *miljard* onschuldige mensen de ultieme prijs.

De verliezen waren zo groot dat ik er nog steeds wakker van lig. Hij trof ons als een asteroïde.

Elke dag is moeilijk. Maar voor mij is het altijd het zwaarst in de aanloop naar de herdenking van de dag dat ik hem voorgoed uitschakelde. Dan komt alles weer terug.

Ik heb teveel nachten achter elkaar mijn ogen gesloten en de lichamen in de gangen van de Beacon gezien die ik moest verplaatsen om langs de biometrische sloten te komen. Ik heb de verkoolde Aarde van bovenaf gezien. Ik zag de blik in Zola's ogen toen ik hem eindelijk kon confronteren en ik vroeg me opnieuw af hoe iemand zoveel kwaad in zich kon hebben.

Zola is dood, maar hij heeft veel te veel onschuldige zielen meegenomen.

Daarom hou ik niet van de term VZ-dag, die iedereen gebruikt voor de herdenkingsdatum van onze Victorie op Zola. Ik begrijp het sentiment, maar wat voor overwinning is het om zoveel en zoveel te verliezen?

Eva zegt me vaak dat ik moet onthouden wat ik heb gered, niet wat Zola heeft genomen. Ze zegt me troost te putten uit het feit dat de wanhopige inspanningen van mij en mijn ondersteuningsbemanning erin geslaagd zijn de laatste fase van

Zola's plan te stoppen. Ze herinnert me eraan dat mijn gevaarlijke missies op de zeebodem, op de maan en uiteindelijk op de Beacon zelf de reden zijn waarom er hier nog *iemand* is.

En als Eva me dat vertelt, hoor ik haar.

Ik ben blij dat ik op het juiste moment op de juiste plaats was om Zola te stoppen en ik ben blij dat ik Driver aan mijn zijde had en een klein team van geweldige mensen die ons bij elke stap van de weg ondersteunden.

Het probleem is dat het dit jaar anders is. Want dit jaar stuiten Eva's pogingen om mijn geest te kalmeren op een muur van weerstand in de vorm van een Anomalie.

Dit jaar is er een nieuwe vraag opgedoken.

Tot voor kort was de troost voor alles wat verloren was gegaan dat er iets gered was. Maar nu? Nu voelt het alsof we misschien toch niet zo veilig zijn.

Nu hebben zelfs onder de gelukkige overlevenden sommige groepen - waaronder de meest onschuldige van allemaal - problemen die veel te nauw samenvallen met de Anomalie om toeval te kunnen zijn.

Als ik bij de kleuterschool aankom, is het leuk om een heleboel auto's te zien.

Het tweede nummer dat we hebben gehoord is pas afgelopen als ik parkeer.

'De tekst van dat liedje zet me altijd aan het denken,' zegt de presentator. 'En in de aanloop naar de grootse lancering van de nieuwe Vita-waarnemingsreeks op VZ Dag morgen, lijkt dat refrein toepasselijker dan ooit: *Zullen* we ooit de waarheid zien? Zullen we ontdekken wat er achter al deze bizarre dingen zit voordat het te laat is?'

Eva reikt uit zoals ze eerder deed, maar zet dit keer de radio helemaal uit.

'Pap... gaan ze uitzoeken wat er mis is nu we het nog kunnen tegenhouden?' vraagt Joe. 'Zullen we in staat zijn Scarlet te repareren?'

Het is niet zijn schuld, maar mijn borstkas spant zich zodra Joe het zegt. Alleen een kind kan het zo bot zeggen en alleen zo'n botheid kan de echte kern van de zaak raken.

Scarlet's medische problemen houden me 's nachts meer wakker dan wat dan ook en het is het enige dat Eva en ik nooit uit onze gedachten kunnen bannen.

Ik zie Eva haar ogen dichtknijpen en langzaam uitademen door samengetrokken lippen. Ze houdt tranen tegen en opent haar ogen opnieuw om een dappere glimlach te forceren.

Ik ken dezelfde strijd maar al te goed.

'Daar hopen we allemaal op, maatje,' zeg ik tegen Joe, terwijl ik me naar hem omdraai voordat ik de deur open doe. 'Maar wat er ook gebeurt met de lancering morgen... *ik* werk er ook aan.'

3

Scarlet s'gezondheid is onze grootste zorg, vooral omdat er zoveel onbekend is over de oorzaak van de problemen en wat er in het verschiet ligt. Maar Joe's emotionele welzijn is ook een zorg, en veel van de ellende die hij doormaakt komt voort uit zijn eigen zorgen over zijn kleine zusje.

We zorgen ervoor dat we gerichte tijd met hem doorbrengen, zoals vandaag, om goede herinneringen en afleiding te creëren. Het is niet makkelijk en het werkt niet altijd, maar onze enige weg is vooruit.

De gezondheidsproblemen waar Scarlet mee te maken heeft, liggen aan de basis van zoveel van onze problemen. En met elke dag die voorbijgaat, word ik er zekerder en zekerder van dat de Anomalie de uiteindelijke oorzaak van die problemen is.

Net als de dieren en de lucht, denk ik dat een onderliggende factor die we nog niet ontdekt hebben, invloed heeft op jonge kinderen. En aangezien we op het punt staan een kamer vol ouders binnen te stappen met kinderen van dezelfde leeftijd als Scarlet, weet ik dat iedereen daaraan zal denken.

Hoe kan het ook anders?

Het zal waarschijnlijk ook op *hun lippen* liggen en ik voorzie niet dat deze informatieochtend lang volgens planning zal verlopen.

Twintig seconden buiten zijn is lang genoeg voor mijn handen om te kloppen van de kou. Ik ben zo dankbaar voor wat warmte zodra we bij de ingang zijn.

Ik geef Joe een zacht schouderklopje en leid hem als eerste door de deur. Het geluid van geklets dat ik hoor voordat ik naar binnen ga klinkt als een goede opkomst, en het is fijn om stemmen zo te horen praten op een verrassend ontspannen manier. Het heeft iets rustgevends, het doet denken aan vroeger.

Maar zodra ik binnenkom en de deur dichttrek, stopt het geklets.

Meteen valt de stilte. Meteen zijn alle ogen op mij gericht.

Hoewel het kleine verzorgingsgebied van de school en de helaas afgenomen bevolking betekent dat ik de meeste van deze mensen ken, is mijn aanwezigheid blijkbaar nog steeds een showstopper.

Onnodig te zeggen dat ze allemaal *veel* meer over mij weten dan ik over hen.

Ik kijk de kamer rond en zie de kunstwerken en spandoeken aan de muur. Ik ben hier niet meer geweest sinds Joe naar de kleuterschool ging, en er is iets rustgevends aan de vertrouwde inrichting.

Ik ben blij dat we Joe hebben meegenomen, en het is geweldig om te zien dat zijn oude lerares zich naar ons toe haast zodra ze hem ziet.

Ik weet haar voornaam niet, alleen dat ze ‘Miss Harper’ was voor Joe. Ze leek toen nog jong en ziet er nu nauwelijks ouder uit.

Ze is zowat de enige persoon die niet op mij gefixeerd is. De aandacht stoort mij niet, zelfs Joe niet, omdat we er inmiddels aan gewend zijn.

Ik heb niet gevraagd om de roem die op mijn pad kwam nadat bekend werd wat ik deed om Zola’s plan te stoppen, maar het is wat het is.

Ik kan niet om de aandacht heen die ik krijg als ik in het openbaar kom, daarom doe ik dat niet vaak. Het is meestal erg positief, mensen zijn me nog steeds dankbaar voor de risico’s die ik nam om een onwaarschijnlijke overwinning op Zola te behalen.

Mensen houden me nog steeds aan op straat en zeggen dingen als, ‘bedankt voor het redden van de wereld!’.

Ik heb het nooit erg gevonden, omdat ik het snap. Ik heb het gevoel dat ik heb gedaan wat iedereen in mijn situatie zou

hebben gedaan. Maar als iemand anders het had gedaan, zou ik die waarschijnlijk ook bedanken.

Gezien mijn herkenbaarheid hebben Eva en ik veel gepraat over hoe we de kinderen een zo normaal mogelijk leven kunnen geven. Teruggaan naar het huis waar Joe is opgegroeid was de belangrijkste beslissing die we hebben genomen, zodra de schoonmaak klaar was en we de bunker konden verlaten.

De Anomalie heeft het ‘normale’ leven belachelijk gemaakt. Maar dat geldt niet alleen voor *onze* kinderen. En sinds de effecten duidelijk werden, zijn de blikken die ik van mensen krijg ook veranderd. Het is alsof ze denken dat ik meer weet dan ik laat merken.

Een paar andere ouders glimlachen beleefd. Eigenlijk ongemakkelijk. Na een paar seconden kletsen ze weer verder. Miss Harper heeft koffie neergezet en de meesten van hen zitten rond de tafel, waardoor de rijen stoelen leeg zijn.

Op één man na.

Het is Steve, die ik al een tijdje vrij goed ken.

Ik weet iets over hem dat anderen niet weten. Ik weet ook uit een recent gesprek dat hij dat zo wil houden.

Dus als ik zie dat Steve me roept met een zwaai van zijn hand, heel opvallend en heel openbaar, krijg ik het gevoel dat er iets aan de hand moet zijn.

En als ik dicht genoeg bij hem kom om zijn gezicht te zien, weet ik het zeker...

4

Eva kent Steve ook, dus ze is niet al te verward als ik fluister dat ik in de paar minuten die we hebben voordat het informatieve gesprek begint waarvoor we hier zijn gekomen, met hem ga praten.

Nou... zij is in ieder geval niet meer in de war dan *ik*.

Ik heb al eerder met Steve over de Anomalie gesproken. Hij heeft inzichten in zaken verder gaan dan die welke toegankelijk zijn voor het grote publiek.

Zijn zoon is twee maanden ouder dan Scarlet en heeft met een aantal van dezelfde uitdagingen te maken. We hebben echt veel gemeen.

Er is nog iets wat we gemeen hebben en dat is waar Steve begrijpelijkerwijs niet graag over praat in het bijzijn van anderen. Hij heeft niets verkeerd gedaan, maar de context en de omvang van wat er drie jaar geleden is gebeurd, heeft veel publieke wrok opgewekt. Een deel daarvan is rationeel, een deel niet.

Net als mijn familie stond Steve op de evacuatielijst voor een ERF-bunker. Natuurlijk kon ik mijn plek niet innemen toen het misging, want ik zat vast in de ruimte. Maar Eva en Joe hebben het gered, net als Steve en zijn gezin.

Zij waren uitverkoren. Zij werden gered.

Het leven onder de grond was geen pretje, maar het was zeker beter dan aan de oppervlakte voor jezelf te moeten zorgen. Dat was wat alle andere ouders in deze kamer moesten doorstaan. Vanuit hun perspectief lijkt het vast niet eerlijk.

Steve stond op de lijst omdat hij een senior bouwkundig ingenieur is. Dat lijkt me zo'n beetje het meest essentiële beroep voor de wederopbouw na een enorme ramp. Maar zoals ik al zei, de wrok is niet alleen rationeel.

Hoewel mensen over het algemeen dankbaar zijn voor wat *ik* gedaan heb tijdens onze donkerste dagen, zijn de gevoelens over wat er gebeurd is niet universeel positief. Er zijn lagen van wrok gericht tegen de ERF als geheel over de manier waarop veel dingen toen zijn gegaan.

De grootte en samenstelling van de evacuatielijst is een duidelijk twistpunt. Niemand wil aan een volgende keer denken, maar de emoties zijn zo hoog opgelopen dat er uitgebreide openbare raadplegingen zijn geweest over hoe er met een ongewenst herhalingscenario *moet* worden omgegaan.

Sommige zwaar getroffen gebieden in het land moesten veel langer wachten op bovengrondse schuilplaatsen dan andere, en de lokale bevolking is dat niet vergeten. Dezelfde onevenwichtigheden deden zich voor bij wederopbouwprojecten, om nog maar te zwijgen van de moeilijke beslissingen die werden genomen over welke steden werden veroordeeld als onherstelbaar verwoest.

Dat zijn allemaal redelijke redenen voor wrok. En woede volgde, heel natuurlijk, op de voet.

Maar iets wat altijd over het hoofd wordt gezien, is dat er geen handleiding was om hiermee om te gaan. Er was geen gemakkelijke weg vooruit. Er was geen juiste weg vooruit.

Er was echt geen *aanvaardbare* weg die iedereen zou goedkeuren. Het was een no-win situatie voor het ERF.

Ik zou nooit iemands woede bagatelliseren. En omdat er levens verloren gingen door willekeurige beslissingen, kan ik de woede die ze moeten voelen nauwelijks bevatten. Maar ik weet ook hoe moeilijk het was voor mensen als president Williams en Clarence Major om beperkte middelen daar in te zetten waar ze het meeste goed konden doen.

Er zouden altijd levens verloren gaan. De tragische berekeningen van onze leiders bestonden uit het minimaliseren van het aantal.

Simpel gezegd, voorrang geven aan de ene locatie betekende soms de doodsteek voor een andere. Ik benijd hen niet. Helemaal niet. Omdat zij met het gewicht van die beslissingen moeten leven.

Maar sindsdien is de wrok blijven broeien. En wat waar is in ons land, geldt ook voor de rest van de wereld.

Veel nationale regeringen hebben het gevoel dat het hele ERF-bunkerprogramma onterecht geconcentreerd was in westerse landen.

Maar ik zal er geen doekjes om winden: ik heb veel minder tijd voor *dat* argument.

Toen het ERF werd opgericht, ontstond het als een samenwerking tussen geallieerde naties. En hoewel de bunkers uiteindelijk een paar uitverkorenen beschermden tegen een duivelse reeks aanvallen georkestreerd door een staatloze gek in de ruimte, werden ze in de eerste plaats gebouwd om de paraatheid voor een nucleair conflict met rivaliserende landen te vergroten.

Het opvallende gebrek aan bunkers in bepaalde delen van de wereld was geen vergissing - het was inherent aan hun doel. Dat was het hele punt.

Regeringen die ons bedreigden met raketten kunnen nu niet klagen dat we schuilkelders bouwden om ons tegen hen te verdedigen. Ze kunnen niet klagen dat wij een vooruitziende blik hadden, zij niet. Ze kunnen niet klagen dat wij de bereidheid hadden om geld uit te geven wat zij niet hadden.

Er is eigenlijk een heel continuüm van wrok.

Zelfs sommige mensen zoals Steve, die in een bunker terecht kwam, hebben vraagtekens gezet bij de eerlijkheid van het selectieproces voor wie er in de Virginia bunker terecht kwam. Daarvandaan werd de Vita gelanceerd, die met de 8000 evacués met de hoogste prioriteit de ruimte inging toen de totale vernietiging van de planeet onafwendbaar leek.

Nu de Vita is omgebouwd tot een onderzoeksstad in een baan om de aarde waar zo'n 3000 wetenschappers wonen, ziet een deel van de bevolking het nog steeds als een decadent en elitair project. In hun ogen is het geldverspilling die beter besteed kan worden aan de voortdurende herstelwerkzaamheden op aarde.

Ze zouden de stekker uit de hele zaak trekken. En nu de Anomalie opdoemt, worden sommige van die stemmen luider.

'Heb je iets nieuws gehoord?' vraagt Steve als ik bij hem ben.

Ik wacht even.

Dit kan het niet zijn.

Met hoe voorzichtig hij altijd is geweest om aandacht te vermijden, kan hij me niet geroepen hebben om dat te vragen. Zeker niet...

'Heb jij iets?' vraag ik.

Hij blijft me aankijken. 'Ik heb het eerst gevraagd. Met de lancering op komst, weet ik dat ze wilden dat jij op zou komen dagen. Je hebt vast met Major en de andere topmensen gepraat en ik weet dat je dezelfde vragen hebt gesteld als ik zou doen als ik de kans had. Dus geef me iets, Ray. Zeg me dat ze *iets* weten over wat er aan de hand is.'

Ik zucht langzaam en antwoord zonder woorden nodig te hebben. Het is nog geen week geleden dat ik Steve voor het laatst aan de telefoon sprak. Ik wou *dat* ik iets zinnigs te delen had, maar dat heb ik niet.

Zijn schouders zakken in.

Sommige dingen die ik weet, zijn nieuws voor de andere ouders, maar Steve en ik hebben alles besproken wat we de afgelopen maanden hebben opgepikt sinds de Anomalie echt aantoonbaar werd.

Hij weet dat ik niet op mijn kont heb gezeten en hoopte op updates. Hij weet dat ik op zoek ben gegaan naar Aardse experts op verschillende gebieden. Hij weet dat ik geprobeerd

heb om mijn invloed te gebruiken om aan te dringen op een gezamenlijk onderzoeksteam van multidisciplinaire figuren op de Vita en de Balena, die verantwoording moeten afleggen aan één teamleider in plaats van aan verschillende bedrijfspartners zoals nu het geval is.

Van zijn kant heeft Steve me ook wat inzichten gegeven. Er zijn technici op de Vita die hij kent uit zijn studietijd. Via hen heeft hij één tastbaar stukje informatie doorgegeven dat iets in mijn hoofd heeft losgemaakt.

Volgens Steve's bronnen verlopen grote technische projecten op locaties dicht bij de grote theocietafzettingen op Aarde net zo soepel als projecten elders, zonder gerapporteerde problemen veroorzaakt door de mijnbouw of de resteffecten van Zola's doelgerichte onderzeese ontploffingen.

Er is op die plekken geen grotere toename of afname van het aantal dieren vastgesteld, net zoals er geen bijzonder patroon van poollicht of bizarre wolkenformaties is waargenomen.

Ik krijg mijn betrouwbare informatie over het gedrag van dieren van Lorien en van onze gezamenlijke vriendin Vicki, die op de Vita is gestationeerd en op afstand samenwerkt met Laika aan veel geavanceerde tests en experimenten.

Zo weet ik dat walvissen zich niet vreemd gedragen in de buurt van de Atlantische kust waar Driver en ik onze missie in de Nautilus uitvoerden, of in de buurt van de plek in de Stille Oceaan waar ZolaCore voor het eerst begon met hun roekeloze extracties.

De nabijheid van theociet lijkt geen betekenisvolle factor te zijn voor de steeds vreemdere fenomenen die onze wereld ervaart.

Dit is allemaal belangrijk omdat een groeiend aantal mensen speculeert - met groeiend enthousiasme - dat theociet mijnbouw op de een of andere manier verantwoordelijk zou kunnen zijn voor de Anomalie.

Verschillende van 's werelds grootste mijnbouwbedrijven zijn twee jaar geleden gefuseerd tot een superconglomeraat. Het wereldwijde hoofdkantoor van dat conglomeraat, Minexa, is onlangs het toneel geweest van gewelddadige protesten van hun meest luidruchtige tegenstanders.

Vanuit mijn perspectief gaat de geest gewoon niet terug in de fles. Theociet bestaat in grote hoeveelheden en we kunnen het niet negeren. Zola had het gemunt op onze belangrijkste afzettingen toen zijn nederlaag onvermijdelijk werd, en dat is een punt dat te veel mensen over het hoofd zien - theociet *onontgonnen* laten is een schietschijf voor elke terrorist. Daarom ben ik, zij het met tegenstrijdige gevoelens, voorstander van verdere opgravingen op aarde onder toezicht van de ERF.

Als de verslechterende Anomalie - en vooral de zeer recente veranderingen in getijdenpatronen die in sommige gebieden zijn gedetecteerd - mij mijn steun voor elke vorm van theociet mijnbouw doet heroverwegen, dan is het wel de mijnbouw van onze maanafzettingen.

En ongeacht dat, geloof ik in het algemeen dat de mensen die theociet de schuld geven van aspecten van de Anomalie, correlatie verwarren met oorzakelijk verband.

Dat is tot op zekere hoogte begrijpelijk, omdat het begin van theociet mijnbouw een zeer recente ontwikkeling is die overlapt met de verschillende soorten rariteiten die we de laatste tijd meemaken. Maar het gaat ook voorbij aan het feit dat er veel andere dingen gebeurden rond dezelfde tijd dat theociet werd ontdekt en voor het eerst werd geëxploiteerd.

Want hoewel de onderzeese ontploffingen die Zola in gang zette aanzienlijke schade aanrichtten, deden de zogenaamd 'natuurlijke' rampen die zijn volgelingen veroorzaakten dat ook. We zullen nooit precies weten wat ze deden of hoe ze het deden, maar het bloedbad dat ze achterlieten - en dat ik vanuit

de ruimte zag - ging veel verder dan de schadde die ik van dichtbij bij de theocietafzettingen zag.

Mijn eigen naïeve betrokkenheid bij theociet onderzoek, toen ik het volledige potentieel van dit ongelooflijke mineraal ontsloot door middel van ultrahitte behandeling en BioZol-infusies, maakt me extra opgelucht te weten dat het niet verantwoordelijk is voor de Anomalie.

Het was al erg genoeg dat mijn goedbedoelde werk Zola ertoe aanzette om toe te slaan. Maar als onze drang om theociet om nobelere redenen te exploiteren na de ramp *nog steeds* problemen veroorzaakt - vooral medische problemen voor onschuldige kinderen - denk ik niet dat ik met mezelf zou kunnen leven.

‘Wil iedereen alstublieft gaan zitten?’ vraagt Miss Harper. Ik draai me om en zie dat ze nog steeds naast Joe staat, met Eva nu naast hen.

Het is leuk om Joe te zien glimlachen, vooral zo kort nadat hij botweg de allesoverheersende vragen heeft gesteld over of we Scarlet kunnen ‘repareren’ door uit te zoeken hoe alles wat er gebeurt met elkaar samenhangt en wat we kunnen doen om het te stoppen.

‘Je moet op hun uitnodiging ingaan,’ zegt Steve. Hij leunt naar voren om te fluisteren nu andere ouders op het punt staan naar de rijen stoelen te komen. ‘Iedereen daarboven heeft het erover gehad. Ze willen je daar hebben voor het moreel en de PR, maar het is groter dan dat. *Wij* weten dat jij de enige bent die er bij Major op aan kan dringen om de gegevens openbaar te maken. Zelfs zonder die nieuwe telescoop die ze dinsdag lanceren, hebben de teams daar al observatiegegevens over *alles*. Alle teams houden hun eigen werk voor zichzelf en jij bent de enige die Major onder druk kan zetten om hen te dwingen samen te werken. Dat is de beste kans die we hebben en dat weet je.’

Ik kijk even om en zie dat Eva en Joe er bijna zijn. Steve heeft het niet helemaal mis, ook al denk ik dat hij sommige aspecten van hoe gesegmenteerd de verschillende onderzoeksteams van de Vita zijn, overdrijft. Maar als hij denkt dat er een kans bestaat dat ik Eva en Joe achterlaat om terug de ruimte in te gaan, al is het maar voor één dag, dan is hij *echt* gestoord.

‘Dit is groter dan jij,’ voegt hij eraan toe, terwijl hij mijn gezichtsuitdrukking leest. ‘Ray, als ik dit kon doen, zou ik het doen. Jij bent de enige die dat kan. Jij bent de enige die Major aan kan zetten tot het interdisciplinair delen van gegevens - wat we nodig hebben om dit tot op de bodem uit te zoeken - en hij heeft je die kans op een presenteerblaadje gegeven. Je hebt een open uitnodiging en je bent het mij en alle anderen verschuldigd om die aan te nemen.’

Wacht even.

Ben ik het hem *verschuldigd*?

Nee, nee, nee, nee.

Ik heb nooit gevraagd om de ophemeling die veel mensen mijn kant opsturen voor alles wat ik in de ruimte heb gedaan. Maar om Steve te laten zeggen dat ik het aan iedereen *verschuldigd* ben om mijn familie te verlaten en terug te gaan, alsof ik niet meer heb meegemaakt dan hij zich ooit kon voorstellen in wanhoop om hen te bereiken...

Gewoon nee. Daar kan ik niet tegen.

‘Luister,’ zeg ik, terwijl ik het woord bijna grom. ‘Je weet verdomme niet wat je...’

‘Hé, Steve,’ zegt Eva, net op tijd om me af te knippen. Ze kent hem van de paar keer dat hij bij ons thuis is geweest en haar gezicht verradt dat ze een confronterend randje in ons gesprek bespeurde.

Hij draait zich naar haar om en forceert een glimlach.

Miss Harper heeft haar plaats ingenomen voor de bijeengekomen ouders voordat er iets anders gezegd kan worden, wat waarschijnlijk het beste is.

Ik denk dat Steve zich te veel zorgen maakt zichzelf bekend te maken als een evacu  met wrok om het risico te nemen mijn uitnodiging te noemen waar iedereen bij is. Niets kan me onder druk zetten om het te accepteren, maar ik wil echt geen scène als Eva en Joe hier zijn.

Dus als hij zijn mond opendoet en iets verkeerd zegt, is *hij* het probleem - niet ik.

5

‘Voor degenen die ik nog niet ken, mijn naam is Sally Harper,’ vertelt de kleuterjuf.

Er is geen podium of iets dergelijks, zelfs geen kruk.

Sally - het is goed om een voornaam bij een gezicht te kennen - staat vlak voor onze drie rijen stoelen. Ik ben geen grote jongen, maar ik heb het gevoel dat ik het uitzicht van de moeders direct achter me blokkeer.

Hoe dan ook, het gaat hier meer om wat Sally zegt dan om wat ze doet. Zien is niet zo belangrijk. Sterker nog, in meer dan één opzicht denk ik echt dat veel van dit informatieve evenement zal gaan over *horen*.

Voor zover ik heb kunnen zien, is Joe het enige kind hier. Dat is logisch, want Sally heeft de ouders gevraagd om de jongere kinderen die binnenkort bij haar in de klas komen *niet* mee te nemen.

Dit is bedoeld als een openhartige discussie over een aantal uitdagingen waar de gezinnen van voorgaande jaren - zoals die van Joe - niet mee te maken hadden. Ik denk dat er geen andere oudere kinderen zijn zoals hij, omdat de andere gezinnen ofwel één ouder thuislieten of een oppas regelden, dus het was logisch om alle kinderen achter te laten.

In het begin vertelt Sally alle dingen die ze waarschijnlijk elk jaar al heeft gezegd. Ze gaat in op de belangrijkste sociale en leerresultaten voor de kinderen en wat er van ons wordt verwacht op het gebied van behoeften en andere kleine bijdragen.

Deze normaliteit duurt echter maar een paar minuten. Als ze overgaat naar een overzicht van de ‘aanpassingsmaatregelen’ die ze zal nemen om ervoor te zorgen dat de instroom van dit

jaar de beste kans heeft om te gedijen, is het een snelle en scherpe herinnering aan hoe ver we van normaal zijn.

De stemming verandert meteen.

Ik begrijp waarom Sally alles noemt waar zij bij betrokken is en we hadden moeten weten dat het eraan zat te komen.

Als we dat hadden gedaan, denk ik niet dat we Joe hadden meegenomen.

Het hele punt van hem naar Sally brengen en wat tijd doorbrengen in het gebouw was om hem te herinneren aan normale tijden en hem een gevoel van continuïteit te geven. Maar nu de focus volledig ligt op hoe anders de dingen zijn voor Scarlets' generatie, voelt het alsof dat idee snel de mist in gaat.

Een van de belangrijkste punten, niet verrassend, gaat over de wijdverspreide gehoorproblemen van jonge kinderen sinds de effecten van de Anomalie zich begonnen te manifesteren.

De problemen zijn bijna universeel, maar werden pas duidelijk toen Scarlet en de andere kinderen 12-18 maanden oud waren. Eenvoudig gezegd kunnen kinderen van haar leeftijd bepaalde frequenties niet horen en zijn ze hypergevoelig voor andere... en de knapste koppen in de medische wetenschap kunnen ons niet eens vertellen waarom.

Er lijkt niet veel wetenschappelijke logica achter het probleem te zitten. Er is geen precieze begindatum of een precieze leeftijdsgroep die we kunnen aanwijzen. Kinderen die net een jaar ouder zijn, hebben niet hetzelfde probleem. Maar bijna alle jongere kinderen beginnen het te vertonen rond de tijd dat ze een jaar worden.

En erger nog, veel iets oudere kinderen beginnen ook lichtgevoeligheid te vertonen. Scarlet niet, maar we zijn bang dat als het patroon aanhoudt, ze dat over een paar maanden wel zal doen.

Niemand weet hoe het zal aflopen. Ik kan alleen met zekerheid zeggen dat de effecten van de Anomalie alleen maar

erger worden, omdat het gehoor eerst komt en het zicht vlak daarna, zij het op de bizarre leeftijdsgebonden manier die we hebben gezien.

Dit alles roept allerlei vragen op.

Als de hele bundel van rariteiten die we de Anomalie noemen veroorzaakt werd door een atmosferische verandering die plaatsvond tijdens Zola's aanvallen of theocietische ontploffingen, en als dat bepaalde effecten had op de embryonale ontwikkeling, dan zouden we verwachten patronen te zien die de gegevens niet ondersteunen.

Zo begonnen kinderen die iets voor de rampen geboren waren rond hun eerste verjaardag nog steeds gehoorproblemen te vertonen.

Ook kinderen die nu één worden - dus kinderen die twee jaar na de rampen geboren zijn - hebben hetzelfde probleem.

Als een plotselinge stralingsuitbarsting die we niet kunnen detecteren hiervoor verantwoordelijk was, zou het patroon duidelijker zijn.

Er is geen meetbare verslechtering van de gehoorproblemen, zodra ze beginnen, wat in ieder geval iets is om dankbaar voor te zijn.

Maar hoewel de gehoorproblemen het meest wijdverspreid en gemakkelijk op te sporen zijn, zijn ze lang niet de enige medische problemen die bij onze jongste generatie worden vastgesteld. 'Ernstig' is een moeilijk woord om te kwantificeren, maar tot nu toe kunnen we onze collectieve zegeningen tellen dat er niets ernstigs op grotere schaal is ontdekt.

Over de hele wereld wordt een meetbare afname in de lengte van baby's waargenomen. Iemand die dit voor het eerst hoort, zou waarschijnlijk verwachten dat dit samengaat met een afname van het gewicht bij de geboorte. Maar als ze de evolutie van de steeds breder wordende effecten van de Anomalie

hadden meegemaakt, zouden ze beter weten dan zoiets rationeels te verwachten.

Pasgeborenen zijn gemiddeld niet kleiner dan vroeger, net zoals hun gehoor niet slechter is dan vroeger. Er gebeurt iets in het eerste jaar, veroorzaakt door iets dat we totaal niet begrijpen.

Omdat deze dingen kinderen over de hele wereld en over het hele sociale spectrum raken, is er veel discussie over geweest.

Sommige wetenschappers en mediacommentatoren hebben het vergeleken met Flint, Michigan, waar loodvergiftiging door slechte leidingen schadelijke effecten had in de kindertijd die na verloop van tijd steeds duidelijker werden.

Anderen noemden straling in Tsjernobyl of het droppen van *Agent Orange* als grotere eenmalige variabelen die leidden tot grote geboortefwijkingen.

Gelukkig zijn er niet zulke klinisch impactvolle problemen als in die extreme gevallen. Maar voor de effecten *die* we zien, weten we niet eens wie of wat we als de schuldige moeten aanwijzen.

Tewijl medische wetenschappers en gegevensanalisten de oorzaken proberen te achterhalen, van de gehoorproblemen bij kinderen en al het andere dat de Anomalie veroorzaakt, probeert de rest van ons de gevolgen te verzachten. Dat is waar Sally het hier over heeft: verzachten.

Niet alle gezinnen kunnen zich het soort uitneembaar gehoorapparaat veroorloven dat we Scarlet hebben gegeven. Het heeft een ontkennend effect op sommige frequenties waar ze overgevoelig voor is, waardoor ze onze stemmen zonder problemen kan horen. Als ze het niet in heeft, zoals in bad, voelt ze een algeheel ongemak dat na een paar minuten te veel wordt. Uit wat zij en andere kinderen ons kunnen vertellen, en uit hoe wij ons voelen, lijkt het bijna op oorsuizen.

Gelukkig vertelt Miss Harper ons dat de kleuterschool een high-end geluidsmachine heeft die ongeveer hetzelfde werk kan

doen. Een kind in een ruimte met de machine hoort de dingen niet zo goed zonder een hoortoestel als wanneer het er een zou hebben, maar het maakt de dingen een stuk beter dan wanneer er geen machine zou zijn.

Veel ouders om ons heen spreken meteen hun dank uit voor dit nieuws.

‘We hopen een tweede machine te kunnen kopen, die voor een betere dekking in het hele klaslokaal zal zorgen,’ gaat Sally verder. ‘Ik weet zeker dat jullie allemaal weten dat ze extreem duur zijn. We hopen dat de toegenomen aandacht voor dit probleem voor vooruitgang in de technologie en prijsverlagingen zal zorgen, maar dat hopen we al sinds vorig jaar.’

Eva duwt zachtjes tegen mijn arm.

Ik weet wat ze bedoelt. Wij hoeven niet meer aan geld te denken.

‘Is er nog iets dat de peuterspeelzaal nodig heeft en dat financieel buiten bereik ligt?’ vraag ik, terwijl ik het woord neem. Ik ben hier niet gekomen met de intentie om nog meer aandacht op ons te vestigen, maar Eva had gelijk om me het zetje te geven. Ik kan niet *niets doen*.

‘Hoelang heb je?’ antwoordt Sally met een lichte grinnik die al snel verandert in een warme glimlach. ‘Dat is erg gul van u, meneer Barclay. De middelen zijn spaarzaam in het hele systeem, maar ik denk dat een verzoek van *u* ons hoger op de lijst kan zetten voor een extra machine.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik wil een andere kleuterschool niet onderaan de lijst plaatsen. Ik zorg wel voor een tweede machine.’ Ik voel dat de mensen in mijn rij hun nek omdraaien om me te kunnen zien terwijl ik praat, en ik draai me om om ook de anderen aan te spreken. ‘Mensen, als ik twintig van die nieuwe hoorapparaten kon krijgen, zoals ik voor Scarlet heb gekregen, dan zou ik dat doen. Die maken een groot verschil, maar ze zijn nog niet goedgekeurd voor massaproductie. Met